

[Flemming Hansen]

bejdet. Jeg tror, vi vil kunne få meget glæde af en videreudvikling af det valutariske samarbejde i EF. Vi har allerede – og det roste hr. Ivar Nørgaard ligefrem – haft betydelig gavn af den større valutastabilitet, vi har oplevet i 1980'erne. Herudover har – det fik vi også ros for af hr. Ivar Nørgaard – EMS-samarbejdet vist sig at være et godt udgangspunkt for bestræbelserne på at nedbringe inflation og renteniveau og har sammen med regeringens fastkurspolitik medvirket til stabile valutakurser.

Nu indgår oprettelsen af den fælles centralbank, som medlemmerne af Delorsgruppen har i tankerne, som bekendt ikke i det traktatlige grundlag for oprettelsen af det indre marked, hvortil kommer, at etableringen af en sådan centralbank ikke i sig selv udgør nogen forudsætning for, at det indre marked kan komme til at fungere.

På den anden side er det klart, at vi vil opleve et behov for en styrkelse af EMS-samarbejdet, og her er det vigtigt, at de fire lande, som endnu ikke er fast tilknyttet EMS'en, altså England, Grækenland, Spanien og Portugal, snarest bliver det.

Jeg synes, vi så tit i EF-debatten oplever, at andre lande stiller krav til os. Jeg synes, det var rimeligt, at vi stillede krav til de fire lande, jeg nævnte, om, at de nu forsøger at tilpasse sig EMS'en, som vi ønsker det, for vi har brug for det, og det tror jeg i virkeligheden også de har, for naturligvis vil der ske en samordning af EF-landenes økonomiske politik alene af den grund, at reduktionen af arbejdsløsheden i EF og forventningerne om en forøgelse af landenes bruttonationalprodukter var en af årsagerne til, at etablering af det indre marked blev besluttet.

Det er ikke med et stort marked realistisk at tro, at man kan føre en økonomisk politik i medlemslande, der direkte modarbejder hinanden, men en sådan samordning kræver ikke nødvendigvis traktatændring.

Til slut vil jeg glæde mig over, at EF og etableringen af det indre marked har fået et sådant tag i befolkningen, at der virkelig er tale om et jordskred. Overalt spores en meget betydelig interesse. Naturligvis i erhvervslivet, men også i stigende grad i hele befolkningen, og, hvad vigtigst er, de unge mennesker er meget optaget af den situation, og det er trods alt dem, der skal fortsætte den udvikling, som nu er begyndt.

Holger K. Nielsen (SF):

Da Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre indgik valgforbund op til EF-valget, blev det af mange betragtet som en interessant ny konstruktion i dansk politik, at et regeringsparti og et såkaldt oppositionsparti indgik et valg-samarbejde op til et vigtigt EF-valg.

Der var nogle, der skrev, at det var begyndelsen til enden for regeringen, men efter at have hørt hr. Ivar Nørgaard i dag må man konstatere, at effekten har været den modsatte. Det er virkelig lykkedes Det Radikale Venstre at få Socialdemokratiet ind i den store EF-fold.

Der har været megen snak om, at der i Socialdemokratiet er forskellige linjer til regeringen. Der er en fløj, der vil have konsensus, og en fløj, der vil have konfrontation. Man må i hvert fald konstatere, at det er konsensusfløjen, der har vundet vedrørende EF-politikken. Når man betænker, at Socialdemokratiet var modstander af EF-pakken, når man betænker, at Socialdemokratiet var modstander af kapitalliberaliseringerne sidste år, må man uægtelig sige, at der er sket en interessant udvikling i den socialdemokratiske EF-politik. Der er virkelig kommet kød og blod på det gamle socialdemokratiske slagord, at man har et standpunkt, til man tager et nyt.

Nu har vi altså fået et forslag om dagsorden fra det store forkromede samarbejdsmonster, og ifølge den – man kan overhovedet ikke forstå det anderledes – er der nu åbnet for, at der er flertal for første etape af Delorskomiteens fasestrategi.

O.k., man forsøger at hænge det op på, at der ikke er en automatisk sammenhæng mellem første, anden og tredje etape. Det kan vi godt sige i Danmark, men sandheden er, at de toneangivende kredse i EF betoner denne sammenhæng. Derfor tror jeg da, de fleste af os inde i os selv godt ved, at når skruerne bliver strammet om nogle år, når de toneangivende kredse vil køre frem med denne sammenhæng, kommer der andre boller på suppen. Derfor er det en utrolig farlig vej, som et flertal i folketinget er ved at begive sig ind på.

Hr. Ivar Nørgaard kobler en række betingelser på, for at man skal sige ja til første etape. Jeg må sige, at sådan som jeg hørte hr. Ivar Nørgaard, er der en vis forskel på det, hr. Ivar Nørgaard sagde om disse betingelser, og på, hvad der står i selve dagsordenen. Hr. Ivar Nørgaard